

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 23.

Ellevte Session.

24de Møde.

Lovsagen den 26de Januar.

(Forsat.)

Ordføreren (forts.): Jeg skal ikke gaae ind paa noget Forsvar for eller Angreb paa denne Betragtning, at „bevilge“ skulde have en særegen Betydning, at man ikke kunde forbinde det samme Begreb med Ordet „billige“; men jeg troer, at det nu er anerkjendt af Rigsdagen, at Ordet „Bevilling“ strikte bruges i den Betydning af Rigsdagen, at det betegner en af hele den lovgivende Magt givne Votering af en Sum. Ordet „bevilge“ troer jeg derfor vel mulligviis kan være mindre correct, men naar man erindrer, at det staaer klart for Landstinget, at Bevillingen eller Billigelsen gennem Regnskabet ikke har det samme Omfang som en Bevilling gennem Finantsloven, saa vil det ikke give Anledning til nogen væsentlig Misforstaaelse. Den ærebe Landstingsmand gjorde dernæst opmærksom paa, at hvis man vilde optage en Votering over den her foreslaaede Post om en Overstridelse af Pensionsecontoen, vilde det være det Samme som at sige Myg; vilde det være en Formalisme, som vilde være høist beklagelig og skadelig; men noget senere gjorde han desiaagtet Udvalget en Bebreidelse for, at dette ikke havde udhøvet, at der dog uden tvivl baade paa Pensionsecontoen og paa Statsgjeldscontoen maatte findes Udbetalinger, som henhørte til et tidligere Aar, og som man derfor ikke havde fremdrægt og ikke havde indstillet til Billigelse. Jeg skal i

denne Henseende paa Udvalgets Begreb høre, og jeg haaber, at de andre Herrer af Udvalget derom vilde være enige med mig, at Udvalget aldeles ikke har opfattet sit Hverv paa den Maade, at det skulde gaae ind paa at undersøge alle de forskjellige Conti, paa at undersøge, om der mulig paa de forskjellige Conti kunde være Udbetalinger fra en tidligere Tid. Derfor som det Hverv skulde være paalagt Udvalget, da mener jeg rigtignok, at der vilde udføres en ganske anden Tid, end at et Udvalg, hvis Arbejde dog maa være beregnet paa at bringes til Ende i den samme Session, hvori det er nedsat, kunde indlade sig derpaa. Jeg skulde i det Mindste paa det Bestemteste frabejde mig at være Medlem af et Udvalg, som man vilde paalægge et saadant Arbejde. Den ærebe Landstingsmand gif dernæst over til at udtale sig om Forstaaelsen af Finantsloven og udviklede den Anskuelse, som han jo ogsaa ved en tidligere Leilighed har fremsat, at man ikke kan forstaae Bevillingen paa Finantslovens forskjellige Conti paa anden Maade, end at de maae indbefatte alle de Udgifter, der henhøre til Regnskabsaaret, om end Udbetalingerne ere flette i et tidligere Aar, og at de endogsaa maae indbefatte de Udgifter, der finde Sted ifølge en bestaaende Lov. Jeg skal, hvad den første Deel af Sagen angaaer, ikke gaae nærmere ind derpaa; det vilde føre for vidt ved nærværende Spørgsmaal, som kun angaaer en Bevilling paa Pensionsecontoen, og hvor altsaa ikke det Spørgsmaal kan afgjøres, om Afslutning kan finde Sted i et vist Tidrum efter Finantsaarets Udløb eller ikke. Her er Spørgsmaalet, som bekjendt, kun, om denne